

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10CoCsp/18/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8518201783
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8518201783.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mareka Kohúta a sudcov JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Andreja Radomského v právnej veci žalobkyne: J. T., V.. XX.X.XXXX, P. XXX XX V. Ľ.Ň. XXX, právne zastúpenej: Advokátska kancelária JUDr. Vladimír Filičko, PhD., s. r. o., so sídlom Kováčska 28, 040 01 Košice - mestská časť Staré mesto, IČO: 52 253 791, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 175,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č.k. 1Csp/86/2018-112 a zo dňa 11.6.2020, takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti o uložení povinnosti žalovanému plniť žalobkyňu.

Žalobkyňa má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozhodol takto:

I. „Žalovaný j e povinný zaplatiť žalobkyňu sumu 171,36 eur do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

III. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 95,84 %. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.“

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenou súdu dňa 30.10.2018 sa žalobkyňa domáhala, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 175,- eur a náhrady trov konania.

3. V dôvodoch žaloby uviedla, že dňa 22.9.2009 došlo medzi žalobkyňou a žalovaným k uzatvoreniu Zmluvy o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX. Uvedená zmluva bola predmetom súdneho prieskumu, pričom Okresný súd Stará Ľubovňa judikoval neplatnosť tejto zmluvy, a to rozsudkom sp. zn. 2C/92/2016 zo dňa 27.4.2017, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove vydaným dňa 21.8.2018 v konaní vedenom pod sp. zn. 6Co/136/2017. V prejednávanej príhode došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného momentom prijatia platieb presahujúcich istinu úveru, z čoho vyplýva, že žalovaný sa do omeškania s vrátením bezdôvodného obohatenia dostal deň nasledujúci po dni, v ktorom prijal platbu od žalovanej na vydanie bezdôvodného obohatenia.

Zároveň platí, že od doručenia vzájomného návrhu žalobkyne v konaní vedenom pred Okresným súdom Stará Ľubovňa vedenom pod sp. zn. 2C/92/2016 bol žalovaný nedobromyseľným držiteľom bezdôvodného obohatenia. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný bol najneskôr odo dňa doručenia uznesenia Okresného súdu Stará Ľubovňa zo dňa 13.10.2016 sp. zn. 2C/92/2016-136, ktorým súd pripustil zmenu žaloby, informovaný o tom, že sa na úkon žalobcu bezdôvodne obohatil o sumu 1.771,89 eur, ako i vzhľadom na to, že bezdôvodné obohatenie vydal až dňa 18.10.2018, možno vyvodiť záver, že v čase od doručenia uznesenia o zmene žaloby žalovanému do vydania bezdôvodného obohatenia žalobkyňa bol žalovaný v omeškaní so splnením peňažného dlhu. Z uvedeného dôvodu si žalobkyňa uplatňuje voči žalovanému zákonný úrok z omeškania s plnením peňažného dlhu.

4. Vo veci bol dňa 20.12.2019 pod č.k. 1Csp/86/2018-55 vydaný platobný rozkaz. Proti tomuto platobnému rozkazu podal žalovaný odpor, v dôvodoch ktorého uviedol, že tvrdenie žalobu o „nedobromyseľnom držiteľovi bezdôvodného obohatenia“ nemá oporu v žiadnej skutkovej alebo právnej okolnosti, nakoľko o povinnosti uhradiť žalobkyňu sumu 1.771,89 eur bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 21.8.2018 a nie dorúčením vzájomného návrhu žalobkyne v konaní vedenom pod sp. zn. 2C/92/2016. Ust. § 458 ods. 2 Občianskeho zákonníka ako predpoklad vydania úžitkov z bezdôvodného obohatenia predpokladá, že subjekt, ktorý získal obohatenie, nekonal dobromyseľne. Vznik nároku na vydanie úžitku je teda podmienený výlučne nedobromyseľným konaním. Ak obohatený subjekt ale postupoval s ohľadom na všetky okolnosti v dobrej viere tak, že voči nemu uplatnený nárok dôvodný nie je, potom nemožno uvažovať o jeho nedobromyseľnom konaní, ktoré je predpokladom pre uplatnenie nároku podľa § 458 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Zo strany žalobcu ide o nedôvodný postup vykazujúci znaky šikanózneho konania, kedy žalobca namiesto uplatňovania požiadavky na zaplatenie úroku z omeškania spolu s uplatnením nároku na zaplatenie sumy 1.771,89 eur bez akéhokoľvek dôvodu postupuje spôsobom spočívajúcim v separátnom podávaní žalôb, pričom z podanej žaloby nevyplýva žiadny vecný a objektívne jestvujúci dôvod postupu žalobcu. Žalovaný preto namieta uplatňovaný nárok s tým, že spôsob jeho uplatnenia je v rozpore s § 3 Občianskeho zákonníka a čl. 5 a táto skutočnosť predstavuje samostatný dôvod (popri vyššie uvedených) na zamietnutie žaloby.

5. Na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ust. § 451 ods. 1, 2, § 456, § 458 ods. 1, 2, § 121 ods. 3 a § 517 ods. 2 všetko Občianskeho zákonníka, keď vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania, po právnom posúdení veci v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení, dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobkyňa sa v prejednávanej veci oprávnene domáha voči žalovanému zaplatenia úrokov z omeškania, zo sumy 1.771,89 eur, ktorá jej bola dňa 18.10.2018 vyplatená žalovaným z titulu bezdôvodného obohatenia na základe rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 2C/92/2016 zo dňa 27.4.2017, potvrdeným rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/136/2017 zo dňa 21.8.2018.

6. Z obsahu spisového materiálu je nepochybné, že na základe úverovej zmluvy zo dňa 18.9.2009 poskytol žalovaný žalobkyňu sumu 515,31 eur a žalobkyňa zaplatila sumu 2.287,20 eur a že vyššie špecifikovanými súdnymi rozhodnutiami bolo vyslovené, že vzhľadom na absenciu zákonom č. 258/2001 Z. z. požadovaných údajov je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov a preto plnenie nad sumu 515,31 eur predstavuje v zmysle § 451 ods. 2 Obč. zák. plnenie bez právneho dôvodu, ktoré je žalovaný v zmysle § 451 ods. 1 Obč. zák. povinný žalobkyňu vydať. Na základe uvedených rozsudkov žalovaný vydal žalobkyňu bezdôvodné obohatenie v sume 1.771,89 eur dňa 18.10.2018. Žalobkyňa si v tomto konaní uplatnila len nárok na kapitalizovaný úrok z omeškania odo dňa 27.10.2016, t.j. odo dňa nasledujúceho po dni doručenia uznesenia Okresného súdu v Starej Ľubovni zo dňa 13.10.2016 sp. zn. 2C/92/2016-138, ktorým súd prvej inštancie pripustil zmenu žaloby a žalobca bol informovaný o tom, že sa na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil, a to do dňa, 18.10.2018, kedy jej žalovaný bezdôvodne obohatenie vydal.

7. Charakteristickou črtou úrokov z omeškania je ich akcesorická povaha. Občiansky zákonník považuje v ust. § 121 ods. 3 úroky z omeškania za príslušenstvo pohľadávky. Nárok na úroky z omeškania vzniká bez ohľadu na to, čo spôsobilo omeškanie veriteľa, ak sú splnené zákonné podmienky, omeškanie dlžníka, povinnosť platiť úroky z omeškania nastane priamo zo zákona.

8. Na základe vyššie uvedeného dospel súd prvej inštancie k záveru, že pokiaľ hore uvedenými súdnymi rozhodnutiami bolo judikované, že žalovaná sa bezdôvodne obohatila na úkor žalobkyne a na ich základe žalovaná dňa 18.10.2018 žalobkyňu bezdôvodné obohatenie vydala, má žalobkyňa

v zmysle § 517 ods. 2 OZ, aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania, vzniklých pri omeškaní s plnením tohto peňažného záväzku. Pre určenie začiatku omeškania žalovaného je potrebné považovať zmenu žaloby uskutočnenú žalobkyňou, v ktorej si uplatnila nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému v sume 1.771,89 eur v spojení s uznesením Okresného súdu Stará Ľubovňa č.k. 2C/92/2016-138 zo dňa 13.10.2016, ktorým súd pripustil zmenu žaloby v žalobkyňou požadovanom znení. Z uvedeného uznesenia žalovaný zistil, že žalobkyňa si voči nemu uplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a v akej výške. Toto uznesenie bolo žalovanému doručené dňa 11.11.2016, teda odo dňa nasledujúceho po dni doručenia tohto uznesenia, až do dňa vydania bezdôvodného obohatenia (18.10.2018) je žalovaný povinný zaplatiť žalobkyňi úrok z omeškania (kapitalizovaný) vo výške 171,36 eur.

9. Žalobkyňa požadovala zaplatenie kapitalizovaného úroku z omeškania vo výške 175,- eur, majúc za to, že uznesenie o zmene žaloby bolo doručené žalovanému dňa 26.10.2016. Z návratky doručky, ktorým žalovaný potvrdil prevzatie uznesenia Okresného súdu Stará Ľubovňa č.k. 2C/92/2016-138 však vyplýva, že uvedené uznesenie si žalovaný prevzal dňa 11.11.2016. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť boli žalobkyňi priznané úroky z omeškania odo dňa nasledujúceho po prevzatí uznesenia o zmene žaloby žalovaným, t.j. od 12.11.2016 do 18.11.2018, čo predstavuje sumu 171,36 eur. V prevyšujúcej časti nárok žalobkyne na zaplatenie úroku z omeškania v sume 3,64 eur (za obdobie od 27.10.2016 do 11.11.2016) ako nedôvodný zamietol.

10. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala voči žalovanému zaplatenia sumy 175,- eur, súd zaviazal žalovanú zaplatiť jej sumu 171,36 eur. Žalobkyňa tak bola v konaní úspešná v rozsahu 97,92 % a žalovaný v rozsahu 2,08 %. Preto súd priznal žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 95,84 % (rozdiel medzi úspechom žalobkyne a úspechom žalovaného, t.j. 97,92 - 2,08) tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

11. Proti tomuto rozsudku v častiach výroku, ktorým sa žalobe vyhovel a výroku o náhrade trov konania podal žalovaný včas odvolanie, ktoré odôvodnil nesprávnym právnym posúdením a súčasne porušením základných princípov sporového konania v neprospech žalovaného a s tým spojeným porušením práva na spravodlivý súdny proces.

12. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že:

„Žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia sumy 175,- eur, ktorú označil ako úžitok z predmetu bezdôvodného obohatenia (sumy 1.771,89 eur) a vyčíslil ju s odkazom na právnu úroku z omeškania.

Podľa § 458 ods. 2 Občianskeho zákonníka s predmetom bezdôvodného obohatenia sa musia vydať aj úžitky z neho, pokiaľ ten, kto obohatenie získal, nekonal dobromyseľne.

Ust. § 458 ods. 2 Občianskeho zákonníka ako predpoklad vydania úžitkov z bezdôvodného obohatenia predpokladá, že subjekt, ktorý získal obohatenie, nekonal dobromyseľne. Z označeného ustanovenia teda vyplýva, že konanie predchádzajúce získaniu obohatenia by malo byť nedobromyseľné (a nie doručenie výzvy na jeho vydanie). Túto skutočnosť (teda nedobromyseľnosť konania) žalovaný popiera napríklad aj s odkazom na obsah inšpekčného záznamu Slovenskej obchodnej inšpekcie (pripojený ako dôkaz k odporu), ktorá v roku 2009 (rok uzavretia zmluvy, ktorej sa týkalo konanie vedené pod sp. zn. 2C/92/2016) v rámci vykonávania kontroly konštatovala dodržanie všetkých zákonných náležitostí.

Vznik nároku na vydanie úžitku je podmienený výlučne nedobromyseľným konaním. Ak obohatený subjekt ale postupoval s ohľadom na všetky okolnosti a v dobrej viere tak, že voči nemu uplatnený nárok dôvodný nie je, potom nemožno uvažovať o jeho nedobromyseľnom konaní, ktoré je predpokladom pre uplatnenie nároku podľa § 458 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

V konaní neboli preukázané skutočnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie nároku na zaplatenie žalovanej sumy, pretože žalobca neunesol dôkazné bremeno o nedobromyseľnom konaní žalovaného.

Súd prvej inštancie žalovanú sumu posúdil ako úrok z omeškania, pričom uviedol, že ide o akcesorický nárok k pohľadávke, a povinnosť ho zaplatiť nastala zo zákona. Žalobca si nárok na žalovanú sumu neuplatňoval titulom omeškania (teda s odkazom na § 121 ods. 3 a § 517 ods. 2 Občianskeho

zákonníka), ale na základe skutkových tvrdení, ktoré boli podraditeľné len pod § 458 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Skutočnosť, že súd nie je viazaný právnym posúdením uvádzaným sporovou stranou ešte neznamena, že nie je viazaný skutkovými tvrdeniami sporovej strany (a na základe ktorých sporová strana podradzuje uplatňovaný nárok pod určitú právnu normu). Tvrdenia žalobcu uvádzané v žalobe neboli posúditel'né tak, že ide o uplatňovanie úroku z omeškania za omeškanie so zaplatením sumy 1.771,89 eur v zmysle skoršieho rozhodnutia Okresného súdu Stará Ľubovňa. Okrem toho, ak súd prvej inštancie mienil tvrdenia žalobca posudzovať inak, resp. sa mu javilo na mieste aplikovať ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bolo jeho povinnosťou v rámci zachovania princípu rovnosti strán o svojom zamýšľanom postupe informovať žalovaného a umožniť sa k tomu vyjadriť.

Ako podstatnú skutočnosť žalovaný tiež uvádza, že súd prvej inštancie sa žiadnym spôsobom nezaoberal námietkou, že postup žalobcu vykazuje znaky šikanózneho konania, kedy žalobca namiesto uplatňovania požiadavky na zaplatenie úroku z omeškania spolu s uplatnením nároku na zaplatenie sumy 1771,89 eur bez akéhokoľvek dôvodu postupuje spôsobom spočívajúcim v separátnom podávaní žalôb, pričom z podanej žaloby nevyplýva žiadny vecný a objektívne jestvujúci dôvod postupu žalobcu.

Žalovaný preto namietal voči uplatňovanému nároku, že spôsob jeho uplatnenia je v rozpore s § 3 Občianskeho zákonníka a čl. 5.

Z podanej žaloby nevyplýva, že by sa súd prvej inštancie zaoberal touto námietkou.

Tvrdíme, že uvedený argument žalovaného sa týka posúdenia danosti (existencie) nároku na finančné zadostučinenie, a súčasne aj jeho výšky. Súd prvej inštancie sa s uvedeným argumentom žalovaného nezaoberal, konštatoval len to, že v inom prípade išlo o iné sporové konanie a o inú zmluvu (bod 22. odôvodnenia). Tento záver súdu je nepostačujúci a nepreskúmateľný, pretože nevysvetľuje žiadny dôvod, pre ktorý by počet súdnych konaní mal viesť k rovnakému počtu nárokov na finančné zadostučinenie.

Odvolanie proti rozsudku zo dňa 11.6.2020, č.k. 1Csp/86/2018-112 preto žalovaný podáva z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ Civilného sporového poriadku a navrhuje, aby odvolací súd zmenil rozsudok v napadnutej časti, žalobu zamietol a žalovanému priznal právo na náhradu 100 % trov právneho posúdenia.

Žalovaný si uplatňuje nárok na náhradu trov za odvolacie konanie a trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní.“

13. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla nasledovné:

„Žalovaný sa v odvolaní odvoláva na skutočnosť, že jeho konanie bolo dobromyseľné, preto žalobkyni nemohol vzniknúť nárok na vydanie úžitku, ktoré je podmienené výlučne nedobromyseľným konaním. V uvedenej súvislosti poukazuje na obsah inšpekčného záznamu Slovenskej obchodnej inšpekcie, ktorý predložil v konaní pred súdom prvej inštancie.

V prvom rade uvádzame, že inšpekčný záznam Slovenskej obchodnej inšpekcie sa v zmysle argumentácie žalovaného vo vyjadrení zo dňa 18.3.2020 týka zmlúv uzatvorených v období medzi 12.4.2005 a 27.6.2007. Je teda zrejmé, že uvedený inšpekčný záznam sa netýka konkrétnej zmluvy, ktorá bola uzatvorená až v roku 2009. Navyše, inšpekčný záznam Slovenskej obchodnej inšpekcie nie je právne záväzný a nemôže sa ním konvalidovať konanie žalovaného, ktoré je priamo v rozpore so zákonom.

Tak, ako sme už uviedli v konaní pred súdom prvej inštancie, konanie žalovaného nemožno za žiadnych okolností posudzovať za dobromyseľné. V prvom rade uvádzame, že zmluvy žalovaného sú dlhodobo v rozpore so zákonom, pretože nesplňajú zákonom stanovené náležitosti. Žalovaný dlhodobo vystupuje ako profesionálny subjekt na trhu spotrebiteľských úverov. Už len s ohľadom na túto skutočnosť ako aj ochranu spotrebiteľa je tu prítomná odôvodnená požiadavka na perfektnosť jeho zmlúv.

Rozpor zmlúv žalovaného s právnymi predpismi judikovalo viacero súdov SR v stovkách rozhodnutí. Navyše uvádzame, že v našom právnom poriadku platí zásada ignorantia iuris non excusat, v zmysle ktorej sa nemôže žalovaný „vyhovárať“ na to, že o neperfektnosti svojich zmlúv nevedel, prípadne že

o tejto skutočnosti rozhodli súdy až po uzatvorení zmluvy. Je zákonnou povinnosťou žalovaného, aby klientom predkladal zmluvy, ktoré spĺňajú všetky požiadavky ustanovené zákonom. V opačnom prípade konanie žalovaného nemožno považovať za iné ako nedobromyseľné, nekalé a obchádzajúce, resp. priamo porušujúce zákon.

Je priam absurdné, aby sa v širšom pohľade na podnikanie žalovaného toto považovalo za dobromyseľné. Z výsledkov množstva súdnych sporov, ktoré sa viedli na základe obdobných spotrebiteľských zmlúv žalovaného nemožno vyvodit' iný záver ako ten, že podnikateľský plán žalovaného spočíva v uzatvorení množstva zmlúv, ktoré nezodpovedajú zákonu a v následnom prijatí úhrad od svojich klientov v absurdne vysokej výške. Ak sa čo i len zlomok z uvedených zmlúv dostane pred súd, ktorý rozhodne v neprospech žalovaného, vzhľadom na množstvo takýchto zmlúv a sumy na základe nich prijatých je takého konanie pre žalovaného stále vysoko rentabilné. Toto je základný dôvod, prečo žalovaný ako aj ďalšie jemu podobné subjekty absolútne ignorujú právnu úpravu ako aj množstvo rozhodnutí súdov a svoje zmluvy nikdy neupravujú podľa požiadaviek zákona. Z uvedeného je zrejmé, že celé podnikanie žalovaného je založené výlučne na nedobromyseľnom konaní s cieľom dosiahnutia čo najväčšieho zisku.

Navyše je potrebné dobromyseľnosť žalovaného, ktorý sa bezdôvodne obohatil na úkor žalobkyne, skúmať v čase kedy sa bezdôvodne obohacoval (v čase kedy od žalobkyne prijímal plnenia, na ktoré nemal nárok), nie v čase uzavretia zmluvy o úvere.

Ad b)

Žalovaný vo svojom odvolaní uviedol, že „súd prvej inštancie sa žiadnym spôsobom nezaoberal námietkou, že postup žalobcu vykazuje znaky šikanózneho konania“. V tomto smere opätovne uvádzame, že zo strany žalovaného ide iba o nedôvodné a nezmyselné tvrdenie. Tak, ako to žalobkyňa uviedla vo vyjadrení k odporu žalovaného, Výzvou zo dňa 15.10.2018 riadne žalovaného vyzvala na dobrovoľnú úhradu úrokov z omeškania s upozornením, že v prípade ich neuhradenia sa bude svojho práva domáhať na súde cestou samostatnej žaloby. Zo strany žalovaného však k úhrade nedošlo, a to s odôvodnením, že bez rozsudku súdu nedôjde z jeho strany k žiadnej úhrade.

Na základe uvedených skutočností je teda zrejmé, že žalobkyňa sa snažila predísť ďalšiemu zbytočnému súdному sporu mimosúdnu výzvou na dobrovoľné zaplatenie úrokov z omeškania. Podanie žaloby zo strany žalobkyne je zapríčinené výlučne samotným konaním žalovaného, ktorý odmietol uhradiť zákonný nárok žalobkyne, pričom z jej strany dochádza výlučne k uplatneniu jej práv.

Domáhanie sa zaplatenia sumy, na ktorú má žalobkyňa evidentný nárok, nemôže byť za žiadnych okolností hodnotené ako „šikanózne“. Práve naopak, skutočnosť, že subjekt, ktorý dlhodobo a úmyselne na základe neperfektných zmlúv prijíma od svojich klientov platby, na ktoré nemá zákonný nárok, nazýva konanie klientov, ktorí sa bránia jeho nekalým praktikám a domáhajú sa svojich práv za šikanózne, je priam absurdná. Je to práve konanie žalovaného, ktoré možno považovať za šikanózne, nekalé, v rozpore s dobrými mravmi a nedodržiujúce akékoľvek etické hodnoty. Žalovaný si napriek stovkám súdnych rozhodnutí dlhodobo nevie (a najmä nechce) upraviť svoje zmluvy tak, aby zodpovedali zákonu, pretože v takom prípade by nebol schopný získať od svojich klientov neprimerané plnenie. Moralizovanie a námietky o „šikanóznom“ konaní zo strany žalovaného v prípade zákonného uplatňovania svojich nárokov žalobkyňou preto považujeme za absolútne absurdné a nerelevantné.

Okrem uvedeného, žalovaný sa v bode 2. svojho odvolania vyjadruje k existencii nároku na finančné zadost'učinenie, resp. k tomu, že súd sa nevyporiadal s jeho námietkami týkajúcimi sa tohto nároku. V tomto smere uvádzame, že žalobkyňa si žiaden nárok na finančné zadost'učinenie v tomto konaní neuplatnila.

Z argumentácie žalovaného teda jednoznačne vyplýva, že sa týka úplne iného konania, o čom svedčí aj poukázanie na bod 22. rozsudku, ktorého znenie absolútne nekorešponduje s argumentáciou žalovaného v tejto časti odvolania. Je zrejmé, že žalovaný k prejednávanej veci pristupuje nanajvyšš nedbalo a ľahostajne.

Na základe vyššie uvedeného zotrvávame na podanej žalobe v celom rozsahu, na správnosti rozsudku súdu prvej inštancie a žiadame, aby odvolací súd potvrdil napádané rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne.“

14. K uvedenému vyjadreniu žalobkyne žalovaný svoje vyjadrenie nepodal.

15. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný rozhodnutie o odvolaní žalovaného (§ 34 CSP) preskúmal najskôr napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce, v zmysle zásad vyplývajúcich z § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

16. So zreteľom na obsah podaného odvolania v odvolacom konaní výrok rozsudku, ktorým v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, ktorý odvolaním žalovaného napadnutý nebol, v odvolacom konaní preskúmaný nebol a ako taký nadobudol právoplatnosť (§ 367 ods. 2 CSP).

17. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa a žalovaný uzavreli dňa 22.9.2009 zmluvu o revolvingovom úvere. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 515,31 eur žalobkyňi s tým, že žalobkyňa titulom tejto úverovej zmluvy zaplatila žalovanému 2.287,20 eur. Okresný súd Stará Ľubovňa právoplatným rozsudkom vo veci sp. zn. 2C/92/2016 zo dňa 27.4.2017 judikoval neplatnosť tejto zmluvy, teda v prejedávanom prípade došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného momentom prijatia platieb presahujúcich istinu úveru z čoho vyplýva, že žalovaný sa do omeškania s vrátením bezdôvodného obohatenia dostal hneď nasledujúci deň po dni, v ktorom prijal platbu od žalobkyňi.

18. Tak, ako bolo vyššie uvedené o vzťahu medzi týmito účastníkmi, na základe tej istej zmluvy o revolvingovom úvere bolo už v minulosti judikované, že tento vzťah je bezúročný a bezpoplatkový, a to v súlade s ust. § 11 ods. 1 písm. b/ Zákona o spotrebiteľských úveroch, v zmysle ktorého poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až l/, s/, z/ a a/. Odvolací súd taktiež podotýka, že pre záver o bezúročnosti úveru postačuje absencia čo i len jednej z obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

19. V danom prípade zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi stranami sporu neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, pričom z ust. § 4 ods. 2 písm. i/ ZoSÚ vyplýva, že pri stanovení výšky mesačnej splátky, má dodávateľ v úverovej zmluve presne stanoviť mesačnú výšku splátky istiny, úrokov a poplatkov (oddelené), pričom za naplnenie tejto náležitosti nie je možné považovať uvedenie mesačnej splátky bez špecifikácie istiny, úrokov a iných poplatkov. Spotrebiteľ má právo na informácie o tom, v akej sume splatí samotnú istinu úveru v mesačných dohodnutých splátkach, akú sumu z toho platí na úroky a v akej výške tieto úroky platí.

20. Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/2015, na ktoré žalovaný v odvolaní poukazuje sa týka výkladu smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere. Smernica XXXX/XX/ES bola do právneho poriadku SR transponovaná zákonom č. 129/2010 Z. z. (podľa čl. 27 smernice 2008/48/ES členské štáty prijímú a uverejnia do 12. mája 2010 opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s touto smernicou. Bezodkladne o tom informujú Komisiu). Zákon č. 258/2001 Z. z. vzťahujúci sa na predmetnú úverovú zmluvu uzavretú dňa 22.9.2009 však vychádza zo smernice Rady XX/XXX/EHS, ktorá bola zrušená smernicou XXXX/XX/ES s účinnosťou k 12.5.2010.

21. V zmluve tiež absentuje údaj o konečnej splatnosti úveru v zmysle § 4 ods. 2 písm. g/ ZoSÚ a tento nemožno určiť ani na základe ostatných údajov uvedených v zmluve, keďže v zmluve je uvedený len počet splátok a periodicita ich splácania, absentuje však uvedenie dátumu prvej splátky. Keďže nie je zrejmý dátum počiatku povinnosti splácania úveru, nemožno určiť ani jeho konečnú splatnosť. Konečná splatnosť úveru nevyplýva ani zo Zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere.

22. Uvedenie údajov o konečnej splatnosti úveru, termíne prvej a poslednej splátky v listine označenej ako Oznámenie veriteľa o schválení úveru zo dňa 22.9.2009 nie je postačujúce, nakoľko predmetnú listinu nie je možné považovať za súčasť zmluvy o úvere, keďže predstavuje jednostranné oznámenie veriteľa, ktoré žalobkyňa písomne neodsúhlasila a o jeho obsahu v čase podpisovania zmluvy (18.9.2009) nemala vedomosť.

23. Termín konečnej splatnosti úveru musí byť spotrebiteľovi známy najneskôr v čase, kedy vstupuje do zmluvného vzťahu (v predmetnom prípade teda dňa 18.9.2009). V opačnom prípade by sa minulo účinku ust. § 4 ods. 2 ZoSÚ účinného v rozhodnom čase, ktorého cieľom bolo zabezpečiť, aby bol spotrebiteľ v potrebnom rozsahu informovaný o základných skutočnostiach týkajúcich sa zmluvného vzťahu už v čase jeho vzniku.

24. Vzhľadom na absenciu obligatórnych náležitostí zmluvy v zmysle § 4 ods. 2 ZoSÚ sa úver pre prípad, žaby boli úroky platne dohodnuté, považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 4 ods. 3 ZoSÚ). Suma plnená žalobkyňou žalovanému nad rámec istiny úveru tak predstavuje plnenie bez právneho dôvodu, teda bezdôvodné obohatenie (§ 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka), ktoré je žalovaný povinný vydať žalobkyni (§ 451 ods. 1, § 456 Občianskeho zákonníka).

25. Vzhľadom na vyššie uvedené ako aj na predchádzajúce rozhodnutia vo vzťahu medzi týmito účastníkmi je úplne vylúčené dobromyseľné konanie žalovaného, keď žalobkyňa toto nedobromyseľné konanie žalovaného preukázala už v predchádzajúcich konaniach, a preto je potrebné, aby žalovaný toto bezdôvodné obohatenie vydal s tým, že už v čase, keď od žalobkyni prijímal plnenie, na ktoré nemal nárok, nemohol byť dobromyseľný a už vtedy bolo toto bezdôvodné obohatenie povinný vydať.

26. Rovnako neobstojí ani ďalšia odvolacia námietka žalovaného, že postup žalobkyne vykazuje znaky šikanózneho konania spočívajúci v tom, že žalobkyňa si neuplatnila svoj nárok naraz, ale úroky z omeškania si uplatnila samostatnou žalobou, keď žalobkyňa súdu preukázala, že výzvou zo dňa 15.10.2018 vyzvala žalovaného na dobrovoľnú úhradu úrokov z omeškania a s dodatkom, že v prípade, ak tomu nedôjde, bude si svoj nárok vymáhať súdnou cestou, preto žalovaný mohol predísť tomuto separátnemu sporu dobrovoľnou úhradou a tým by zároveň nebol povinný znášať trovy konania, ktoré v súvislosti s týmto konaním vznikli.

27. Vzhľadom k tomu, že žalovaný nenamietal skutočnosť, že do omeškania s touto úhradou sa dostal nasledujúcim dňom po doručení uznesenia, ktorým sa žalobkyňa voči nemu domáhala v konaní vedenom na Okresnom súde Stará Ľubovňa pod č.k. 2C/92/2016 vydania bezdôvodného obohatenia a rovnako ani samotný výpočet tohto kapitalizovaného úroku z omeškania, preto za daného stavu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti o uložení povinnosti žalovanému plniť žalobkyni a v správnom súvisiacom výroku o náhrade trov konania ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

28. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný v odvolacom konaní úspešný nebol, a preto má žalobkyňa ako plne úspešná strana sporu nárok na ich náhradu s tým, že o samotnej výške rozhodne súd prvej inštancie cestou súdneho úradníka.

29. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu Prešov v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).